

E X

PERVETVSTO POEMATE

Q V O D

DE B. MEINWERCO

FVNDATORE SVO PADERBOR-
NÆ ASSERVAT ABDINGHOFFEN-
SIS ABBATIA.

Æc de Meinverco narret breuiter modo

(sermo,

Cuias extiterit, Domino placuitue, quid

(egit.

Vt celerem vitâ veniam mereretur in istâ.

Saxo natus erat, bene religione cluebat,

Vnus primorum consistens nobiliorum,

Pollens magnarum dominatu diuitiarum.

Imadusque Comes pater eius, & Artyla mater.

Doctus diuinis primæuo tempore libris,

Fit Cappellanus Heinrici Regis amatus.

Paderbornensem sub eodem tempore sedem

Suscipit inuitus, magnâ Regis prece victus.

Attamen Ecclesiæ valdè bene præfuit isti

Omnigenâ cura, tractus mercede futurâ,

Pro meritis sacris, quæ iustis fertur in astris.

Commisso verbis, simul incitat ad bona factis.

Nam fuit ipse pius, prudens, humilisque, pudicus,

Ostendens in se virtutum semina quæque.

Vero

Vere pauperibus Pater extitit ipse benignus,
 Quos opelargarum recreauit Eleemosynarum
 Deuotâ curâ struit oratoria plura.

Pleniter his aptum procurans quemque paratum.
 Sedis at Ecclesiam compsit pulchrè satis ipsam.
 Res & Episcopij cumulauit munere diti,
 Siue paternarum de censu diuitiarum,
 Siue alijs rebus, quas conquisiuit honestè.

Castrum appellatū WARBURG nanciscitur ipsum
 Magnum nempe decus munimen sedis & eius,
 Quod fuerat Comitibus celebris quondam Dudecoñis.

Nec non Cœnobium vitæ struxit Monachorum
 Ipsâ sede suâ, Paderbornon vocitatâ,
 Cæsaris Henrici cum consilio memorati;
 Qui tulit auxilium non paruum promptus ad ipsum,
 Ad Fratrum victum dat plurima quotidianum
 Qui laudis sacræ libamina nocte dieque
 Omne bonum danti persoluant Omnipotenti
 Huncque Dei Sanctum, nobis non est dubitandum.

